

tydeligt modificeret ved Finantsministerens senere Foredrag. Nu er der imidlertid foregaaet en omfattende personel Forandring i Regjeringen, og det kan derfor vistnok være høist ønskeligt, om den høitærede Indenrigsminister vilde og kunde meddele Forsamlingen Noget i den ovenmeldte Henseende.

Indenrigsministeren: Sagen har, efter at Udvalgets Betænkning er indkommen, været forelagt det danske Statsraad; Ministeriet er i dets Heelhed kommet til det Resultat, at det maa henholde sig til hvad der blev ytret ved Sagens første Behandling, hvorved jeg maa bede bemærket, at Regjeringens Ytringer gik ud paa, at den under de nuværende Forhold, da frivillige Overenskomster havde en særdeles Fremgang, ikke fandt, at der var tilstrækkelig Nødvendighed til at fremkomme med en Tvangslov. Det blev navnlig ogsaa af Finantsministeren fremhævet, at Cabinettet ikke var blevet dannet paa en vis Basis med Hensyn til hele dette Spørgsmaal. Omstændighederne have nu medført, at det, der dengang blev udtalt af Regjeringen som ønskeligt, nu er blevet til Nødvendighed, idet Tiden er saa langt fremrykket, at det ikke kan antages, at Lovudkastet kan gjenemgaa alle Stadier og komme til Regjeringen for endelig at blive vedtaget. Regjeringen yttrede imidlertid dengang ved Siden deraf ved den daværende Indenrigsminister, at det vilde være meget ønskeligt, om de modsatte Anskuelser i denne Sag bleve udtalte, saa at de traadte klarere frem, navnlig i hvilken Retning Folkethinget kunde ville behandle Sagen. Det Samme er ogsaa endnu Regjeringens Anskuelse; det forekommer mig, at det ikke kan være tvivlsomt for Noget, at, ligesom der ganske sikkert er vundet meget for Sagen ved Udvalgets Bearbejdelse af den, saaledes er det store Forarbejde, som nu ligger for, ikke tilendebragt, naar Sagen idetmindste ikke gjenemgaaer 2den Behandling.

Ordføreren: For at Situationen kan være ganske klar, vilde jeg endnu tillade mig at udbede mig den yderligere Oplysning af den høitagtede Indenrigsminister, om det ikke er saa, at det Statsraad, hvori Sagen har været foretaget, og hvis Anskuelse, som en Heelhed, han har udtalt, er det danske Stats-

raad, som Grundloven kender, ikke det nye Geheimstatsraad (Bravo!).

Indenrigsministeren: Jeg forstaaer egentlig ikke dette Spørgsmaal; jeg veed ikke rettere, end at dette er en Sag, som vedkommer Kongeriget Danmark, og som altsaa derfor maa forhandles mellem de af Kongens ansvarlige Ministre, som ere ansatte for Kongeriget Danmark.

Lehmann: Jeg troer, at Rigsdagen ikke anderledes end med en vis Tilfredsstillelse kan have modtaget den nu foreliggende Ytring. Ligesom der nemlig ikke kan være den allermindste Tvivl om den nuværende Indenrigsministers Mening med Hensyn til denne Sag, der henhører under Indenrigsministerens Forretningskreds, saaledes vilde han ganske sikkert ikke nu i en Sag af saa stor Vigtighed underkaste sig en Fleerhed af sine Colleger, hvem Sagen langt mindre vedkommer, dersom han ikke havde meget grundig Udfigt til dog at sætte sin egen Mening igjennem, naar det kommer til Afgjørelsen. Jeg skal i de Henseende minde om Finantsministerens Ord ved Sagens første Behandling, der, som den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, meget betydeligt modificerede den daværende Indenrigsministers Udtalelse, og som væsentligt gik ud paa, at Ministrene, der hver for sig vare fuldt beskæftigede med deres egne Anliggender, ikke kunde tage nogen endelig Beslutning eller afgive noget afgjørende Botum; inden det Spørgsmaal praktisk forelaae, om den af Rigsdagen vedtagne Lov skulde tilraades Kongen til Antagelse eller Forkastelse. Det er denne meget rigtige Tanke, der i den nuværende Indenrigsministers Udtalelse har fundet sin nærmere Stadfæstelse og Udvikling, og jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at, naar det foreliggende Forslag kun finder tilstrækkelig Understøttelse i Rigsdagen, da vil dets Virksomhed ikke indskrænktes til den, det alt har havt, nemlig at fremflynnde Frivilligheden, der efter min Overbeviisning ikke er bleven hæmmet men tværtimod ene og alene er bragt til det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, ved den nære og sikre Udfigt til, at Frivilligheden kun vil have sin Tid, og at der vil komme en Tid, da den afløses af Tvungen, men da vil det ogsaa blive til